

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/135/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118225990
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6118225990.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35724803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36613843, proti žalovanej: L. P., rod. Y., nar. XX. R. XXXX, trvalo bytom B., o zaplatenie 1 672,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 6. februára 2019 č. k. 20Csp/57/2018-140, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 116, § 150, § 153, § 290, § 470 ods. 1 a 2 veta prvá CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 497 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 ZoSÚ (z. č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy); § 39, § 524 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy stranami); § 3, § 92 ods. 8 ZoB (zákona č. 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky).

Dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 8.2.2018 domáhala zaplatenia sumy 1 672,43 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania z titulu Zmluvy č. 5062568825 z 25.9.2014. Žalobu odôvodnila tým, že jej právny predchodca uzavrel dňa 25.9.2014 so žalovanou Zmluvu č. 5062568825, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“). Žalobkyňa je názoru, že zmluva má všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti. Žalovaná nesplatila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním z 24.1.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.12.2016, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobkyne predstavovala ku dňu postúpenia pohľadávky sumu vo výške 1.672,43 eur, ktorá pozostávala z istiny 1.037,34 eur, riadneho úroku 540,98 eur, úroku z omeškania 64,01 eur a z poplatkov vo výške 30,10 eur. Žalobkyňa spolu so žalobou doložila Zmluvu o postúpení pohľadávok z 23.6.2017, prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok, Zmluvu z 25.9.2014, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, VOP, Obchodné podmienky, sadzobník poplatkov, výzvu

pred zosplatnením, výzvu pred postúpením, platobnú históriu, pokus o zmier, oznámenie o postúpení. Žalovaná sa k žalobe nevyjadрила.

Na pojednávaní 6.2.2019 žalobkyňa poukázala najmä na zmluvu o splátkovom úvere, ktorej existencia nebola zo strany žalovanej popretá. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.100 eur, ktorý žalovaná riadne čerpala, o čom svedčí výpis úveru. Žalovaná nesplácala svoju pohľadávku riadne a včas, o čom bola riadne zo strany pôvodného veriteľa upovedomovaná, a to výzvami z 25.11.2016, 24.1.2017, 22.3.2017. Existenciu daných výziev žalovaná nepoprela a žalobkyňa má existenciu ako aj doručenie týchto výziev za preukázané, žalovaná nepoprela ani doručovanie daných výziev. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu zmluvou o postúpení pohľadávok. Žalobkyňa má za to, že je aktívne vecne legitimovaná v konaní a taktiež na podporu svojich tvrdení poukázala na Uznesenie Krajského súdu v Trnave, č. k. 24Co/124/2018-97 zo 4.12.2018, kde v zmysle tohto uznesenia poukazujúc najmä na bod 15 a nasl. má za to, že súd by mal rozhodovať v zmysle zisteného skutkového stavu v zmysle § 215 CSP, pričom otázka doručovania písomnej výzvy je otázkou skutkovou a pri posúdení písomnej výzvy a doručenia je povinný vychádzať v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP z nesporných tvrdení žalobkyne v tomto prípade, ktoré protistrana nepoprela. V rámci aktívnej vecnej legitimácie žalobkyňa uviedla, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k odlišnej úprave práv a povinností, a to i v zmysle postúpenia pohľadávky, pričom žalobkyňa si so žalovanou upravila možnosť postúpenia pohľadávky v prípade akéhokoľvek porušenia zmluvy v čl. 1 bod 10 priamo v zmluve upravené ako aj bod 19.16 VOP, a teda odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB, avšak v súlade s § 89 ods. 1 ZoB.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 25.9.2014 uzatvorená Zmluva č. 5062568825 (ďalej len „zmluva“), z ktorej vyplýva výška úveru 1.100 eur, úroková sadzba 22,90% ročne, výška mesačnej splátky 37,22 eur, počet splátok 48, splatnosť prvej splátky 20.11.2014, splatnosť ďalších splátok k 20. dňu v mesiaci, konečná splatnosť úveru 20.10.2018, RPMN 28,34%. Listom z 25.11.2016 banka oznámila žalovanej, že je v omeškanií so splácaním pohľadávky ku dňu 24.11.2016 vo výške 699,54 eur. Žalobkyňa nepreukázala odoslanie zásielky žalovanému. Listom z 24.1.2017 vyhlásila banka mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, pričom k uvedenému dňu predstavovala pohľadávka sumu 1.536,38 eur. Zároveň banka vyzvala žalovanú k splateniu celej vyššie uvedenej pohľadávky spolu s príslušenstvom do 15 dní. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti nebolo doručené žalovanej. Žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že predmetné oznámenie žalovanej doručovala. Výzvou z 22.3.2017 právny predchodca žalobkyne vyzval žalovanú na zaplatenie pohľadávky vo výške 1 588,78 eur. Lehota splatnosti vo výzve uvedená nebola. Dátum podania tejto výzvy je 28.3.2017 s tým, že zásielka bola dňa 30.3.2017 vrátená právnenému predchodcovi žalobkyne s tým, že adresát je neznámy. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0666/2017/CE z 23.6.2017 a jej prílohy vyplýva, že pohľadávka zo zmluvy bola postúpená zo spoločnosti SLSP, a.s. ako postupcu na spoločnosť žalobkyne ako postupníka. Z oznámenia o postúpení pohľadávky z 30.06.2017 vyplýva, že ním SLSP, a.s. oznamuje žalovanej postúpenie pohľadávky na spoločnosť žalobkyne.

Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP), o ktorej súd strany sporu poučil. K žalobe je potrebné doložiť všetky listinné dôkazy na preukázanie tvrdení uvedených v žalobe. A rovnako i k oznámeniu o postúpení pohľadávky a návrhu na zmenu žalobkyne je povinná žalobkyňa preukázať jej platné postúpenie pohľadávky. Preto súd nemôže vyzývať (s poukazom na dodržiavanie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti strán) stranu na preukázanie svojich tvrdení, a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo strana v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Súd môže len vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení, ak je to potrebné. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať. Na záver súd dodáva, že vzal na vedomie aj právnym zástupcom žalobkyne spomínané Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/124/2018-97 zo 4.12.2018, avšak právny názor vyslovený v uznesení nie je možné aplikovať na predmetný spor tak, ako to robí žalobkyňa. V uznesení posudzovanom konaní sa jednalo len o konanie bez pojednávania, nakoľko podľa názoru prvoinštančného súdu nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie podľa § 297 CSP. V tomto prejednávanom prípade však súd nariadil pojednávanie, oboznámil stranu žalobkyne so spornými a nespornými skutkovými tvrdeniami a vytvoril priestor na doplnenie dokazovania, pričom strana žalobkyne nenavrholo doplnenie dokazovania.

Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého žalobkyňa poskytla žalovanej peňažné prostriedky, ktoré sa zaviazala dohodnutým spôsobom vrátiť. V prvom rade sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyne, keďže preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobkyne), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009). Postúpením pohľadávky sa dlžníkovo postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa.

Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB vyplýva, že banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade nevyužila, nebolo ani preukázané doručenie písomnej výzvy žalovaným na splatenie omeškaných splátok, žalobkyňa banka postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné dospieť k záveru žeby úver s úrokom, tak ako bol žalovaný bol ku dňu postúpenia splatný. Pokiaľ teda banka postúpila zmluvou predmetnú pohľadávku z úveru na žalobkyňu, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB. Zmluva o postúpení pohľadávok je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 O.z. (pre rozpor so zákonom). Podľa názoru súdu úpravou § 92 ods. 8 ZoB mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Žalobkyňa ani nie je oprávnená poskytovať úvery a preto ich nemôže vo vlastnej réžii spravovať. Banky disponujú osobitným povolením poskytovať úvery (§ 3 ZoB). S poskytovaním úverov úzko súvisí aj správa splatných a nesplatných úverov, pričom túto činnosť nemožno oddeliť od poskytovania úverov. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkon, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa nebola ani oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

Pokiaľ ide ustanovenie 19.16 VOP v zmysle ktorého klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi na tretiu osobu, toto dojednanie nie je možné považovať za platné. Na zmluvu totiž dopadá i ustanovenie § 54 ods. 1 O.z., z ktorého vyplýva jednoznačný záver o tom, že spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Uvedené vedie potom následne k tomu, že dojednania v spotrebiteľskej zmluve sú v takomto prípade použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá má prednosť, a teda úprave spotrebiteľských vzťahov v O.z. a na neho nadväzujúcich predpisoch. Iné zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého by spotrebiteľ vopred súhlasil s postúpením pohľadávky bez dodržania ustanovení na jeho ochranu je v rozpore s § 54 O.z., nakoľko takéto ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy evidentne zhoršuje jeho postavenie ako spotrebiteľa. Predmetné dojednanie o odlišnom režime v prípade postúpenia pohľadávky je potom v rozpore s ust. § 54 ods. 1 O.z., a teda ide o neplatné dojednanie podľa § 39 O.z., nakoľko je v rozpore so zákonom. Znamená to, že uvedenému dojednaniu nemožno pripisovať žiadny právny význam a pri posudzovaní podmienok pre postúpenie pohľadávky treba postupovať podľa príslušných ustanovení zákona o bankách.

Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru bankou, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné platne postúpiť pohľadávku uplatnenú v konaní. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že banka vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžných

splátok, ktoré boli pred postúpením pohľadávky splatné. Nepreukázala žiadnym spôsobom, že jej právny predchodca ukončil zmluvný vzťah so žalovaným, teda že postúpený úver bol zosplatený. Dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu a nakoľko nepreukázala zaslanie kvalifikovanej výzvy bankou žalovanej pred postúpením pohľadávky a banka nezosplatnila celý úver pred jeho postúpením, súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky je neplatné. Súd prvej inštancie z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne žalobu v celom rozsahu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. čl. 4 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP s tým, že o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovení § 255 ods. 1 a contrario CSP i za použitia analógie podľa čl. 4 ods. 1 CSP, plne úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že jej v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.10.2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015).

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe resp. s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko súd na jednu stranu v bode 9 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že postupca listom z 24.1.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, avšak v bode 22. odôvodnenia bez akéhokoľvek ďalšieho bližšieho zdôvodnenia konštatuje, že postupca v danom prípade nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a ani nevyzval žalovanú pred postúpením k úhrade omeškaných splátok úveru (napriek predloženým dôkazom zo strany žalobkyne, ktorými žalobkyňa preukázala, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň žalovanú opakovane vyzval k úhrade peňažného záväzku), v dôsledku čoho nebolo v konaní preukázané splnenie podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB. Citovala z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.1.2019 sp. zn. 6Cdo/98/2017 a uzavrela, že považuje odôvodnenie rozhodnutia za vnútorne rozporné, nakoľko súd na jednu stranu v odôvodnení konštatuje, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, avšak v ďalšom zamietol žalobu práve z toho dôvodu, že postupca mimoriadnu splatnosť úveru podľa názoru súdu nevyhlásil. Súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko žalobkyňi z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejмый dôvod zamietnutia žaloby, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je vnútorne rozporné. Súd tým žalobkyňi zároveň znemožnil náležite skutkovo, ako aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia riadneho opravného prostriedku, čím došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Citovala z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 90/2013 z 22.8.2013. Ako vyplýva z uvedeného, postupca podaním z 24.1.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a preto súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak uzavrel, že v posudzovanom prípade nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

V konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (ako vyplýva z platobnej histórie úveru, žalovaná bola v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 16.6.2015, kedy prestala splácať titulom úveru dohodnuté splátky, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.6.2017) a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj: výzvami z 25.11.2016, z 24.1.2017 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, z 22.3.2017, ku ktorej žalobkyňa pripojila aj kópiu vrátenej obálky, preukazujúcej doručovanie tejto výzvy žalovanej. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že žalovaná bola opakovane vyzývaná na úhradu svojho peňažného záväzku voči postupcovi, a to jednak vyššie špecifikovanými výzvami a zároveň aj inými upomienkami. Citovala § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP s tým, že keďže tieto skutkové tvrdenia neboli žalovanou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP

ich bolo podľa názoru žalobkyne potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bola pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaná k úhrade svojho peňažného záväzku. Na základe uvedeného žalobkyňa zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Citovala z uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 4.12.2018 s tým, že žalobkyňa sa v žiadnom prípade nemôže stotožniť s posúdením súdu, v zmysle ktorého závery uvedené v uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo 4.12.2018 nemožno aplikovať na posudzovaný prípad, nakoľko v tomto prípade súd nariadil vo veci pojednávanie a prezentoval pred žalobkyňou, že za spornú skutočnosť považuje doručovanie týchto výziev. V danom prípade nerozporovala doručenie týchto výziev ani jedna zo strán sporu. V zmysle príslušných ustanovení teda mal súd považovať tieto skutkové tvrdenia za nesporné. Súd však napriek jednoznačnému zneniu ust. § 151 ods. 1 CSP začal namiesto žalovanej (ktorej ako strane sporu v zmysle CSP prináleží rozporovať skutkové tvrdenia protistrany) rozporovať skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadom doručenia výziev žalovanej. Takýto postup súdu predstavuje absolútny zásah do práv žalobkyne a porušenie Ústavou SR garantovaného práva žalobkyne na nezávislý a nestranný súd. Súd nepôsobil v danom prípade nezaujato, ale práve naopak, stal sa zástupcom jednej zo strán sporu (v danom prípade žalovanej) a nezákonným spôsobom začal uplatňovať práva, ktoré prináležia len strane sporu (popretie, resp. nepopretie skutkových tvrdení protistrany). Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4.9.2011 č. k. III. ÚS 378/2011-211: Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť. Nestrannosť treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prerokúvajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkolvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Piersack v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva). Súd preto podľa názoru žalobkyne týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobkyňa citovala § 89 ods. 1 ZoB a v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávany prípad taktiež poukázala na čl. I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. 5062568825, podľa ktorého: „Ak dôjde k akémukoľvek Prípady porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky, postúpiť Pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať Pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií.“ a na čl. 19 bod 19.16 VOP podľa ktorého: „Klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje Pohľadávky voči Klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči Klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam Klienta ako záložcu voči Banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že Klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak Banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.“ Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 O.z. veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona, a to v čl. I bode 10 Zmluvy, resp.

bode 19.16 VOP. Na základe uvedeného žalobkyňa zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobkyňa preukázala, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Ustanovenie čl. I bodu 10 Zmluvy, resp. bodu 19.16 VOP nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami a žalobkyňa preto nevidí dôvod na to, aby súd považoval uvedené dojednanie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Uvedené dojednanie vyplýva zo zákonných ustanovení O.z. v spojení so ZoB a súd teda týmto rozhodnutím označil za neprijateľné a neplatné samotné zákonné ust. § 89 ods. 1 ZoB, ktoré umožňuje banke so svojim klientom dojednanie vzájomných práv a povinností odchyľne od zákona v prípade, kedy to zákon nevyklučuje. Poukázala aj na to, že čl. 19 bod 19.16 VOP bol Krajskými súdmi Slovenskej republiky opakovane preskúmaný, pričom Krajské súdy Slovenskej republiky nedospeli k záveru, že takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ale práve naopak - dospeli k záveru, že takéto dojednanie zmluvných strán je možné a v súlade so zákonom. V tejto súvislosti citovala z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 z 2.5.2017, sp. zn. 10Co/76/2016 zo 7.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 z 5.10.2016. Obdobný právny záver bol vyslovený aj v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/206/2015 z 5.10.2016, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/11/2015 z 25.8.2016, uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017 z 10.1.2018 a uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/57/2017 z 8.2.2018. Na základe uvedeného žalobkyňa nesúhlasí s právnym posúdením súdu, v zmysle ktorého je dojednanie uvedené v bode 19.16 VOP (resp. v čl. I bode 10 Zmluvy) neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko táto podmienka nespôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a právny záver súdu preto nemá oporu v zákone. Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že aj záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 10 Zmluvy, resp. bode 19.16 VOP. Súd preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ak skúmal splnenie týchto podmienok napriek tomu, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

Žalobkyňa sa nestotožňuje ani s výkladom ust. § 92 ods. 8 ZoB, v zmysle ktorého podľa názoru súdu môže byť v súlade s týmto ustanovením predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na inú osobu len pohľadávka, ktorá je už splatnou. K uvedenému výkladu ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobkyňa uvádza, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak posúdil, že „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku“ (resp. ako je uvedené v dôvodovej správe k ust. § 92 ods. 8 ZoB „pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu“) predstavuje len splatné pohľadávky banky a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácanému dlhu žalovaného zo zmluvy o úvere. Poukázala v tejto súvislosti na skutočnosť, že na základe uzavretej zmluvy o úvere vznikol medzi postupcom, ako bankou, a žalovanou, ako jej klientom, obchodnoprávny záväzkový vzťah, ktorého obsahom bol záväzok postupcu na požiadanie žalovanej poskytnúť v jeho prospech dohodnutú sumu peňažných prostriedkov a záväzok žalovanej poskytnúť peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Vrátenie týchto peňažných prostriedkov s úrokmi si postupca a žalovaná dojednali v pravidelných mesačných splátkach. Žalobkyňa považuje za nesporné, že peňažný záväzok (dlh) žalovanej vznikol už splnením záväzku postupcu, t. j. peňažný záväzok žalovanej vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovanej. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Žalobkyňa na základe uvedeného považuje za absurdné, ak súd pod pojmom „pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu“ rozumie v prípade vracania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere v splátkach len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku (dlhu) zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobkyne predstavuje zostatok dlhu žalovanej, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovanej, t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ani zo samotného znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku.

Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatnenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. V ňom sa uvádza nasledovné: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky (POZ: zákonodarca opäť cielene použil pojem pohľadávka, nie jej časť) uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.” Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Predmetné ustanovenie je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejmý aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Poukázala aj na to, že ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 ZoB („Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva“) bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať (nakoľko predmet postúpenia bol dlžníkom uhradený ešte pred postúpením) a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať. Žalobkyňa zastáva názor, že jej vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobkyne - predmetnú skutočnosť žalobkyňa preukázala predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobkyňa v konaní preukázala prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobkyne v konaní nebolo potrebné, keďže žalobkyňa preukázala, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny.

5. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.

Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 tohto zákona preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi.

Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nespliatných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou).

Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom ZoB a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska.

Odvolací súd sa preto nestotožnil ani s námietkou žalobkyne v odvolaní, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobkyne ako postupníka pohľadávky, keďže jeho účelom bola podľa názoru žalobkyne úprava výnimiek z bankového tajomstva. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Akceptujúc odvoláciu argumentáciu žalobkyne, spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Banka nepochybne má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je ale nevyhnutné, aby postupovala v súlade so zákonom, vrátane ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 1Cdo 147/2017). Preto odvolacia námietka poukazujúca na možnosť odlišného dojednanie podmienok postúpenia pohľadávky banky nebola dôvodná.

Súd prvej inštancie sa dôvodne zaoberal aplikáciou ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB na daný prípad, keďže spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne (postupníka). Podľa platného právneho poriadku nie je daná viazanosť už vydanými skoršími rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, pričom výkladom predmetného ustanovenia ZoB sa už zaoberal NS SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 s vyššie uvedeným záverom.

Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému

záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 ZoB), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave ZoB. Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013).

Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa nepreukázala prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 ZoB, a to písomnú výzvu banky dlžníkovi, ktorá je prvoradým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobkyňa takýto dôkaz v konaní nepredložila, pričom v odvolaní uviedla, že žalovaná bola postupom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou z 25.11.2016, z 24.1.2017 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, z 22.3.2017, ku ktorej žalobkyňa pripojila aj kópiu vrátenej obálky, preukazujúcej doručovanie tejto výzvy žalovanej.

Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie názoru, že doručenie a ani odoslanie výzvy z 25.11.2016 zn. VÝZVA ani výzvy z 24.1.2017 (zn. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) žalovanej žalobkyňa v konaní nepreukázala. Nemôže postačovať iba vyhotovenie listiny bez jej odoslania adresátovi, nedôvodnou tak bola námietka o rozpornosti bodov 9 a 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku a v tejto súvislosti nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. V liste zn. VÝZVA z 22.3.2017 právna predchodkyňa žalobkyne (banka) uvádza, že z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním pohľadávky vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala splatnou celá pohľadávka, splatná a nezaplatená pohľadávka banky ku dňu 21.3.2017 je vo výške 1.588,78 eur, vyzvala žalovanú na úhradu dlžnej sumy s tým, že ak ju neuhradí banka je oprávnená postúpiť pohľadávku banky tretej osobe, avšak tento list bol podľa žalobkyňou pripojenej doručky (č.l. 75 rub) ňou podaný na poštovú prepravu až dňa 28.3.2017 (zásielka pre žalovanú sa vrátila odosielateľovi s poznámkou pošty adresát neznámy 30.3.2017) a Zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou banka mala postúpiť pohľadávku voči žalovanej žalobkyne, bola uzatvorená medzi bankou a žalobkyňou už dňa 23.6.2017, teda nebola splnená podmienka uplynutia lehoty 90 dní od doručenia výzvy žalovanej určená na splnenie čo i len časti záväzku dlžníčky voči banke.

S poukazom na vyššie uvedené nedošlo zo strany žalobkyne k preukázaniu existencie kvalifikovanej písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB a preto nemohlo k tomu dôjsť ani na základe nesporných skutkových tvrdení (ako sa toho žalobkyňa dovoľavala v odvolaní). Nedôvodnou tak bola námietka žalobkyne o porušení práva na spravodlivý proces.

K námietke žalobkyne, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, je potrebné uviesť, že cieľom dotknutého ustanovenia bolo sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov, napriek zaradeniu tohto ustanovenia do štrnástej časti právneho predpisu s názvom bankové tajomstvo, pričom podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva, sa vzájomne nevylučujú, naopak prekrývajú sa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017).

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 210/01, podľa záverov ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, je dôvodné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017, ktorý označil uvedené rozhodnutie za staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných až protichodných princípoch ako právo obchodné. Uvedené rozhodnutie primárne rozoberá i predmetnú notifikačnú povinnosť a nevylučuje možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak by bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky, ako ani odchylnou úpravou (od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB) vzájomných práv a povinností zmluvných strán (veriteľa a dlžníka). Argument žalobkyne poukazujúci na oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bol potom bez právneho významu, vo vzťahu k požiadavke splnenia zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré mali byť v zmysle § 92 ods. 8 ZoB naplnené už pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadom ktorej neboli splnené špeciálne podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt (postúpenie v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB), bol by neplatný právny úkon v zmysle § 39 O.z. (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017).

V spore niesla žalobkyňa dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však neunesla a v dôsledku toho bola žaloba súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá, pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní.

Odvolačný súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého vznikol v konaní plne úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, súd prvej inštancie jej však náhradu trov konania správne nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu jej v konaní žiadne trovy nevznikli, v konaní zostala po celú dobu nečinná, žiadnu náhradu trov konania si neuplatnila a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Z dôvodu, že žalovaná bola plne úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP jej síce vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom k tomu, že jej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli a ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, náhrada trov odvolacieho konania žalovanej nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)